

Закарпаття

Євген Маланюк

Хати мої, хати, низенькі, бідні й рідні
В тонкім мереживі зазеленилих віт!
Тут ще чорніш кількастолітні злидні
Підкреслює карпатський краєвид.

Корчма й нотар. А хліба — ні кавалка,
І світить ребрами замурзана марга.
Під мовчанку села балака тільки балка —
То Турія — по ріні — наріка.

Сини ростуть — неплодні самосії,
Доньки, як цвіт — на наймички роздай,
Бо над ім'ям — гнила мара "Росії",
Щоб ти не був землі своїй ґазда.

с.Порошково, 1927 рік